

Potem je Rezika odšla v kuhinjo. Zunaj jo lahko še Miklavž vidi. Da bi le že bilo jutro!

Popoldne je postalo Reziki slabo. Seveda po tolikih použitih sladčicah! Morala je v posteljco. Mati so zvedeli od sosede, ki je videla Reziko skozi okno, da je jedla v drvarnici sladčice, in so jo okregali radi njene sladkosnednosti.

A najhujše je bilo še to, da Reziki ni prinesel Miklavž nič sladčic. Le nogavice, nabiralnik za denar in šibo. Morda jo je videl Miklavž, da je sama kupovala na semnju, ali pa je slišal, kako je bolna vzdihovala na posteljci.

Letos je pa Rezika učenka prvega razreda. In Jerica tudi. In če dobi Jerica bel soldek, tudi že ve, da je groš ali pa desetica, pa gal nese v šolo za Rdeči križ. Rezika ima pa doma hranilček in spravlja denar. To pa je že davno sklenila, da na Miklavžev semenj nikoli več ne pojde. Saj ji bo sam Miklavž prinesel dobrih sladčic, po katerih ne bo bolna. Samo dobrih sladčic bo dobila od Miklavža. Sladčice namreč ima Rezika še vedno rada, a sama jih ne kupuje več in tudi toliko naenkrat ne použije kot tedaj, ko jo je kaznoval sam Miklavž radi njene sladkosnednosti.

Franica Zupančič.

Jutranja.

Urno vstanite, škrjančki!
Zora že v polje gre v vas:
démantno njeno je krilo,
zlat ji je mladi obraz!

Kaj, da še spite, zaspančki?
Brž ji zapojte pozdrav:
ona kraljica je vaša,
ona gospa je dobrav!

Bogumil Gorenjko.

